

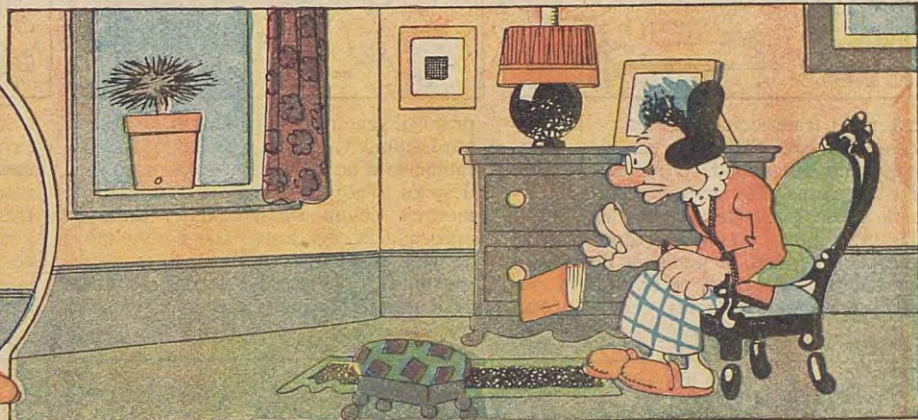
WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Creixença ràpida



Es la senyora Fanals
protectora d'animals.



De plantes també, està clar.
Un jorn, una en va plantar

i molt sorpresa quedava
en veure que ja brotava.



Ja es veu que sols es tractava
de l'eina d'un que passava.



Ella corre tot seguit
a avisar el seu marit.



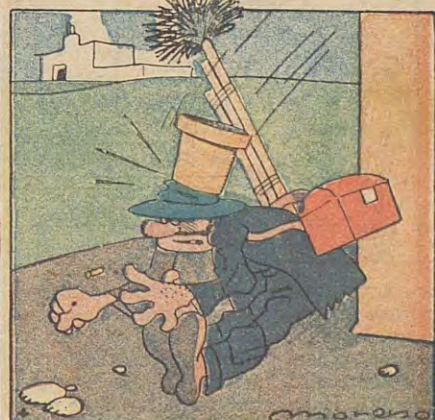
—Veuràs quina bella planta!
Creix tan de pressa que espanta.



Ja s'acosta per mirar
aquell formós exemplar.



S'ha bellugat el badoc
i a la cara rep un xoc.

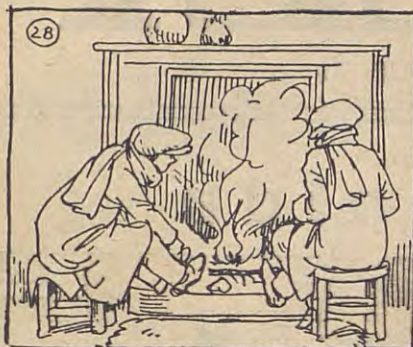


Llavors amb ira feresta
li tira el test a la testa.

Una missió

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET



a fer les transaccions de les pells. Encara que ben abrigats, els dos companys no paraven de bufar-se els dits. Passaren uns dies empresonats pel clima, sense poder-se moure de l'hotel. Després, quan pogueren, feren alguna escapada cercant la pista de l'emigrant català que procurava refer la seva posició en aquelles terres gelades, com-



prant i venent fustes. Havia començat modestament, li havia costat molt acostumar-se a aquella vida dura, però ara, després d'alguns anys, començava a moure's desembarassadament; tenia ja enfocada la seva nova vida i els guanys anaven en augment. Havia transcorregut un mes d'ençà que els nostres amics arribaren, fins que finalment trobaren



a Mateu Cercós. La primavera començava i es podia ja transitar pels carrers. Mateu vivia amb un altre català i tenien un turc que els feia de mestressa de casa. Al començament no digueren per què eren al Canadà, i Cercós, que no sabia dels dos jovenets res més sinó que eren catalans, els acollí amb la cordialitat que és característica



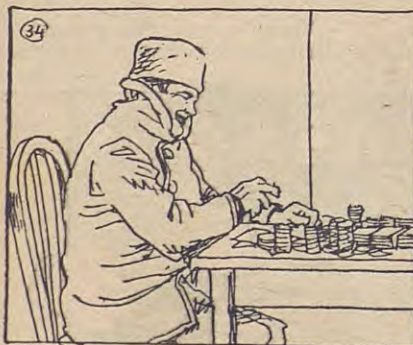
entre paisans en trobar-se lluny de la terra. Mateu donà ordres al turc de confeccionar un excellent dinar per obsequiar els hostes de manera brillant. El turc, però, va haver de demanar dades per fer exactament un arròs a la catalana, i acabaren traslladant-se tots a la cuina per donar parer i con-



tribuir a aquella obra mestra culinària. El resultat no va ésser tan excel·lent com hom esperava, però el bon humor va suplir les deficiències i el dinar va transcórrer agradablement. Mateu va preguntar si ja era acabada la plaça de Catalunya i, naturalment, els nostres amics digueren que creien que



primer s'acabaria la Sagrada Família. Després Renat portà la conversa a l'objecte del seu viatge, i Mateu s'enterní pel bon cor del jovenet i encara el festejà amb més efusió. La quantitat que lliurà Renat a Mateu li vingué oportuníssimament (els diners sempre solen ésser oportuns), perquè passava



ànsia per una operació de la qual esperava un resultat esplèndid. Havia de comprar un bosc sencer i ara amb aquests diners podria realitzar la compra sense risc, i el negoci quedava assegurat. Entre aquest resultat i la restitució dels seus béns Mateu, més ric que mai, retornà a la seva terra, es

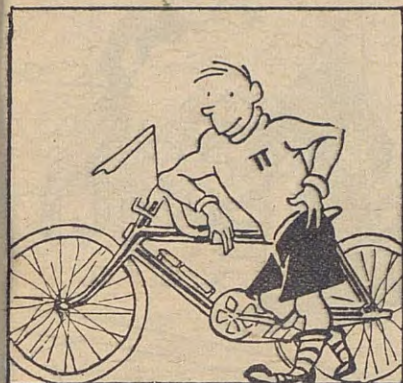


casà i siguié molt feliç. Els dos amics l'anaren a rebre i li retornaren el banquet, aquest cop l'arròs fou més encertat i el bon humor el mateix. Renat prosseguí encara la seva missió i encara que la seva fortuna disminuïa no vacillava en dur la restitució fins al darrer terme. Havia liquidat tres pe-

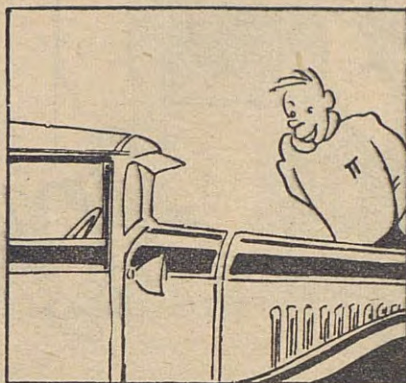


tits comptes, (petits per ell) però que havien fet feliços els seus recuperadors. Mancaven ja solament dos perjudicats perquè la missió de Renat fos acabada i pogués viure tranquil amb el que li quedés, disfrutant-ne sense remordiments. Remigí també aquest cop estava disposat a seguir el seu salvador. (Seguirà.)

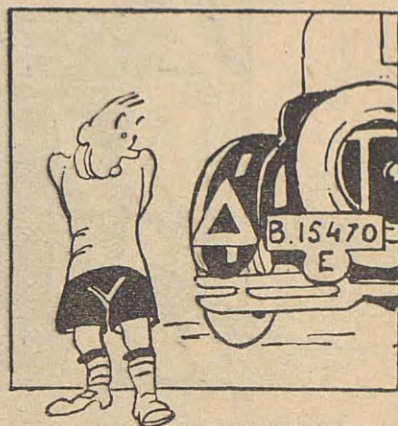
-:- Frens ràpids -:-



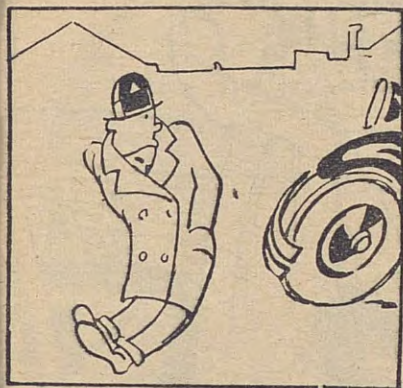
En Jaumet tenia una bicicleta,



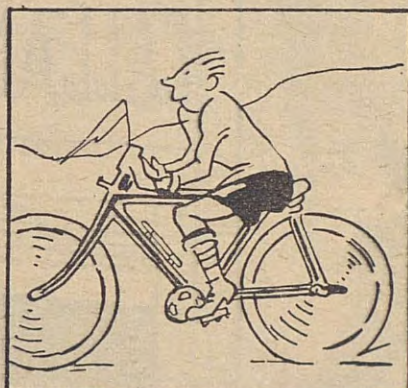
però la seva ambició era tenir un auto



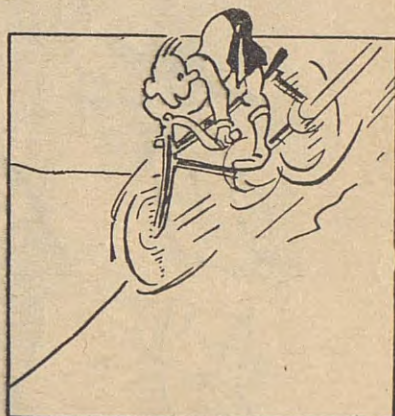
amb frens a les quatre rodes



per poder parar en sec.



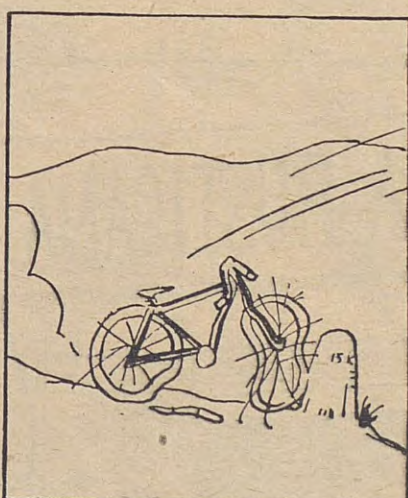
Un dia anava a passejar amb la bicicleta



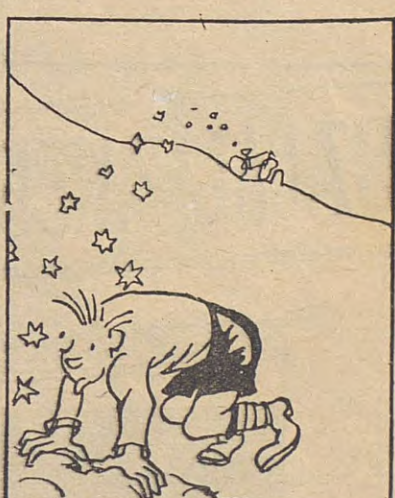
i en una baixada se li desbocà,



sense poder parar-la,

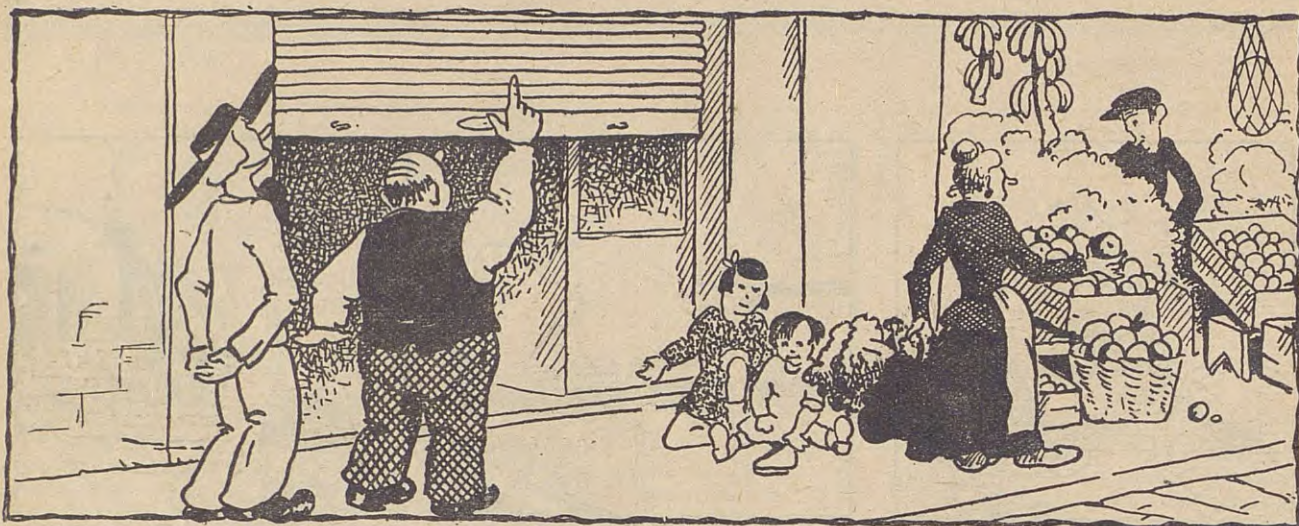


fins que topà amb un guardacantó.



I veié realitzat el seu somni, perquè parà ràpidament mercès als frens a les quatre grapes.

E N C E R T A T !



1.—Voldria que em posés un rètol a la bacallaneria; una cosa artística sap...?



2.—... que es conegués que, aquí on em veu, en els meus bons temps m'havia dedicat al «bel canto».



3.—Res, ja ho entenc, deixi-ho a la meua mà.



4.—¿Què me'n diu?

5.—Ai, gràcies! Això són artistes!

LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN



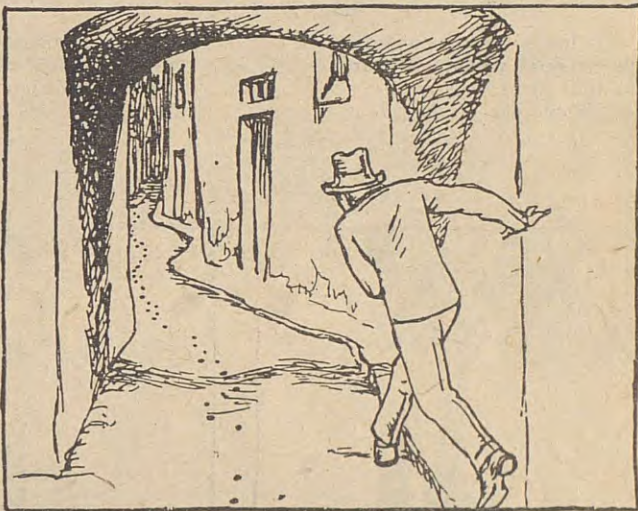
Jo tenia un amic que s'havia emmaniat llegint novel·les detectivesques. Se sabia de memòria totes les aventures de Sherlock Holmes, d'Arseni Lupin, Raffles i altres herois policíacs.



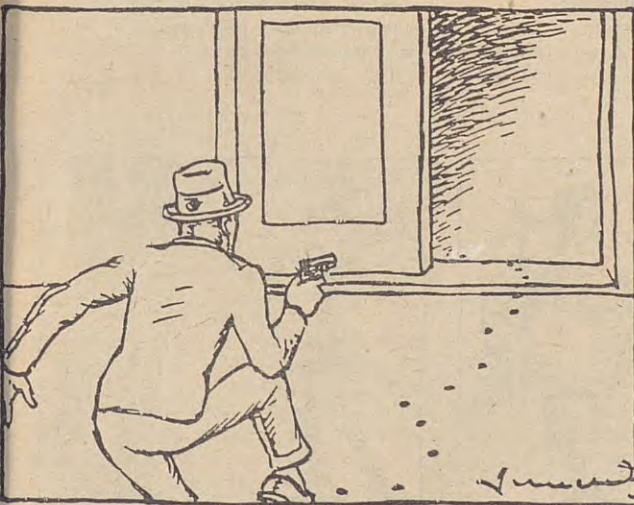
Quan es va inventar el cine, les pel·lícules donaren tant de relleu a les escenes de lladres i detectius, que el meu pobre amic, que se'n féu asidu espectador, entrà en la categoria d'incurable.



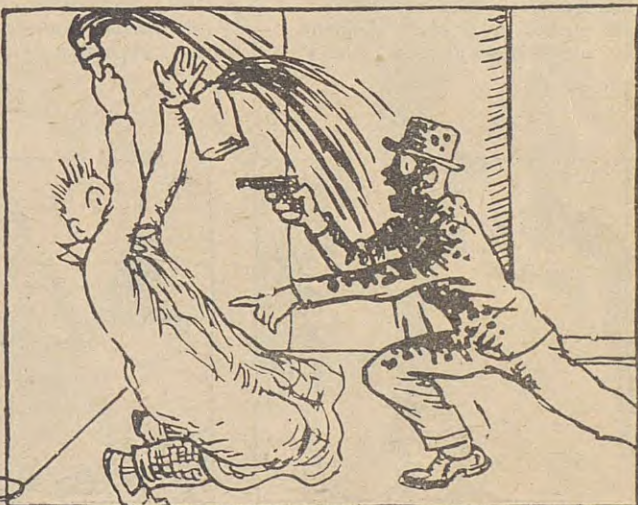
Un dia—dia feliç—tot passejant pels carrers de Barcelona, trobà un rastre de sang. Quin esglai i al mateix temps quina satisfacció! A la fi podria seguir una pista!



El rastre de sang s'endinsava per un seguit de carrers i carrerons llòbregos i tortuosos de la ciutat vella. ¿Quin drama terrible anava a descobrir el meu amic? ¿Arribaria encara a temps d'evitar una major catàstrofe?



Finalment el rastre entrava en el portal d'una casa... El drama estava a tocar... El meu amic armà el seu revòlver i avançà sigilosament, aguantant-se el respir... ¿Quin espectacle trobaria darrera aquella porta?



Pit i fora! Entrà bo i cridant: mans en l'aire! i va sentir-se ruixat per un líquid viscos. Sang? No, mangre! Un pacífic pintor de portes en pintava una de vermell, i l'únic que estava assassinant era la partitura de la «Bo-hème».

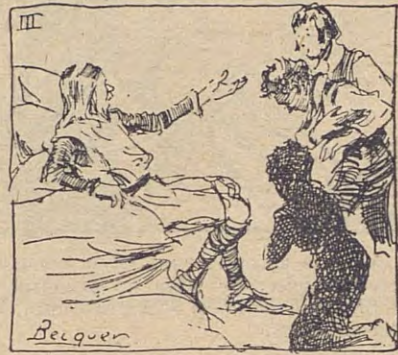
Els diamants



Hi havia un rei poderós
que un jorn va voler trobar
un amic per confiar
en ell tot cas espinós.



Reuní tres cortisans
vora seu, i així els digué:
«Un bell obsequi us vull fè
amb aquests dos diamants.»



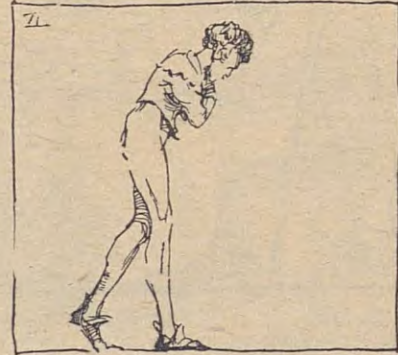
«Com que no els puc repartir,
puix sols n'hi ha dos i sou tres,
els donaré a aquell qui més
elogis em sabrà dir.»



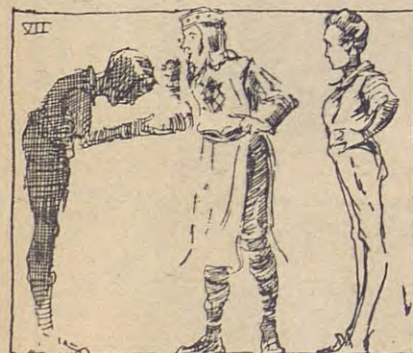
De seguit un començà:
«Oh gran rei omnipotent,
més que els déus just i clement.
Cap més com tu al món hi ha.»



Exclamà el segon després:
«Un impossible em demanes,
no hi ha paraules humanes
que expressin ta glòria què és.»



Digué el tercer: «Majestat,
vostres virtuts són molt grans,
però, com tots els humans,
a vegades heu errat.»



Digué el rei als dos primers:
«Teniu cadascú un diamant.
I tu, seràs en davant
mon amic, pels mots sincers.»



«Senyor—feren l'endema
els aduldors bergants—,
«eren falsos els diamants;
el joier us va enganyar.»



«¿Què?—va respondre el rei—.
«Són falsos, sí, ja ho sabia;
era el premi que calia
a elogis de falsa llei.»

Qui perd guanya

EN Rentabé havia inventat un sabó meravellós. Això de meravellós és el que deien els anuncis. Si ho era o no ho era no fa al cas; el fet és que els anuncis ho deien, la gent s'ho creia i en Rentabé feia el gran



L'embriac.—¿Faria el favor de dir-me si hi ha gaire d'aquí a l'altre fanal?
(De *Lüstige Blaetter*.)

negoci com acostuma passar sempre amb les grans invencions ben anunciades.

El sabó Rentabé s'havia fet tan famós i la seva fabricació havia atès proporcions tan fabuloses, que aviat es constituí la Societat Anònima Rentabé per tal d'explotar aquell negoci tan gran.

Però no passà gaire temps sense que els sortís una espina en aquell jardí de la fortuna. Un individu anomenat Lavamuy, aragonès del Cinca, inventà un altre sabó que aviat féu la competència més despietada al sabó Rentabé.

També al cap de poc temps es fundà la Societat Anònima Lavamuy, i cada dia era més acarnissada la lluita entre les dues companyies.

En Rentabé era un home d'empenta i d'imaginació, però el seu caràcter era irascible, molt. I com que en Lavamuy recorria a procediments no gaire nets per a fer-li competència, en Rentabé vivia en un estat de perpètua excitació. Els anuncis que redactava per posar als diaris anunciant el sabó Rentabé, cada vegada es tornaven més incisius i més sanguinaris, malgrat els consells de moderació que li donava el seu dependent principal.

—Miri, senyor Rentabé, que ens la carregarem. En Lavamuy ens posarà un plet per injúries.

—No hi fa res. Me'n ric!

I començant per «*Cuidado con las imitaciones*» i continuant per «*Desconfiad de nuestros competidores*» acabà un dia per posar: «*El jabón Lavamuy es un fracaso.*»

Què va haver dit!

En Lavamuy de seguit li posà plet per insult a la mercancia i li demanà cent mil duros de danys i perjudicis.

En Rentabé quedà consternat.

—Ara sí que l'he feta bona!—exclamà aterrat—. Aquest home és capaç de guanyar el plet i m'arruïna!

Però el seu dependent principal no semblava tan espantat com ell.

—No s'apuri, senyor Rentabé. Deixi que el plet faci via. Guanyarem.

En Rentabé es sentí més animat per la confiança del seu dependent i decidí sostenir la lluita.

El plet fou dels més ressonants. Davant la confiança d'en Rentabé, el públic creié que tenia seguretat de guanyar i ningú no es posava de la part d'en Lavamuy. Les accions de l'Anònima Lavamuy baixaren desafortadament.

Vingué el dia del fall. El jutge condemnà en Rentabé a pagar els cent mil duros d'indemnització i despeses.

En Rentabé restà aclaparat. Quan arribà al seu despatx es sentia l'home més infeliç del món. Aquell fall del Jutjat el deixava quasi pobre i sobretot el descrèdit que queia sobre els seus sabons...!

El dependent el rebé amb tranquil·litat. Més aviat un cert somriure vagava pels seus llavis.

—Hem perdut—féu en Rentabé—, hem perdut i estem perduts!

—I ca!—féu el dependent, rialler.

—Com que no! Hem de pagar cent mil duros i hem perdut el crèdit...!

—Sí, però les accions del sabó Lavamuy aquest matí han pujat vint enters...

—Precisament! Ells s'acrediten i nosaltres davallam... Les nostres han baixat deu enters...

—Precisament, ahir em vaig gastar cent mil duros de la caixa social...

—Eh!!!

—En jugar a la Borsa sobre les accions saboneres. A l'alça sobre les Lavamuy, a la baixa sobre les Rentabé...

—Com s'entén!

—Sí, senyor. I en virtut de l'alça d'aquelles i de la baixa d'aquestes, acabem de guanyar tres milions de duros.

Però en Rentabé ja no el sentia; s'havia desmaiàt de satisfacció.



UN BARRI TURBULENT

—¿On viu la senyora Rafeques, noi?

—La tercera baralla a mà esquerra, senyora.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

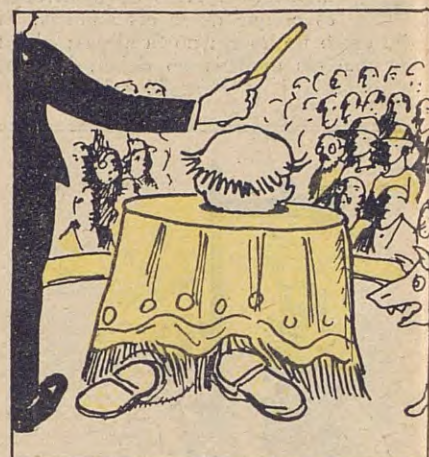
Balaga té un èxit gran
fent de cabeza parlant.



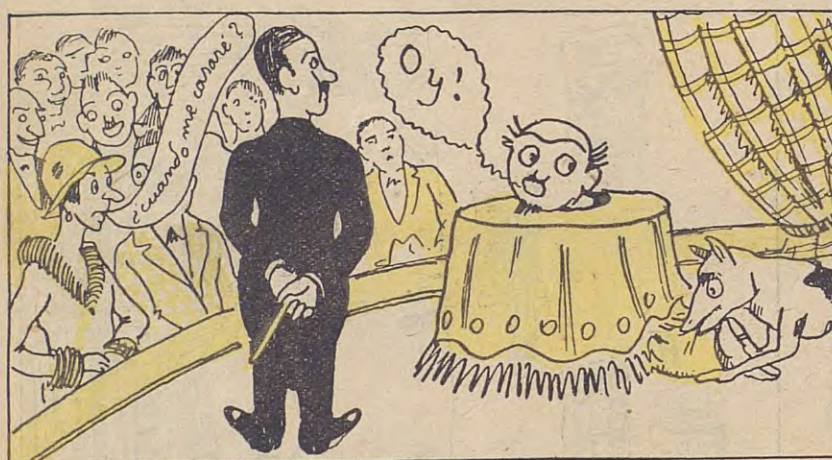
A fora del Circ, la gent
s'espera molt impacient.



Comença la gran funció
un prestidigitadò.



Sota la taula s'amaga
la còrpora d'en Balaga.



—Tres preguntes respondrà
i cap no n'esguerrará.

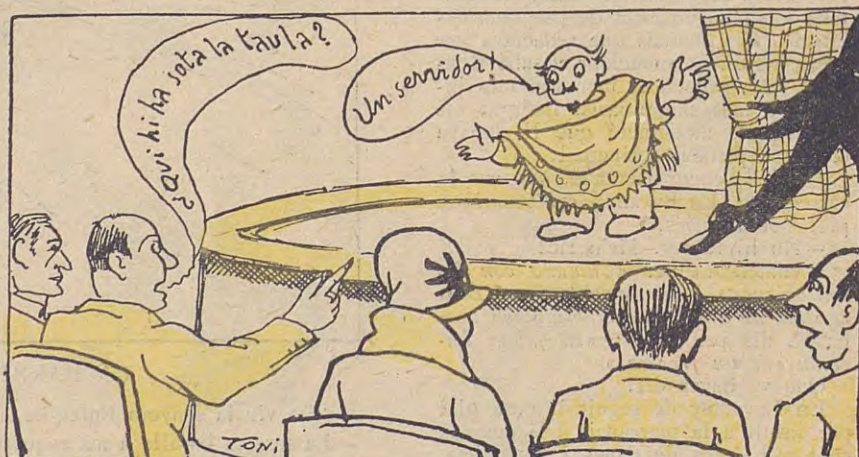
Un gosset l'ha mossegat
i a crits resposta ha donat.



Mentre un altre el preguntava,
el Baliga el demanava.



I així resultà al moment
una resposta eloqüent.



Li pregunten la tercera
i la resposta s'espera.

Bella resposta ha donat
apareixent d'un plegat.